

תפילות יום הכיפורים

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם. ע"פ מש"כ הגר"י ביערות דבש, "תאמר יש לה גנאי" שהמלאכים אין להם רשות להזכיר השם כי אם לאחר ג' תיבות, ואנו אומרים שמע ומזכירים השם לאחר ב' תיבות, אמנם שישראל גבוהים מן המלאכים הוא מצד שעושים רצונו של מקום, אבל לב יודע מרת נפשו ואנו מחזיקים עצמנו לבלתי-ראויים, על כן אנו אומרים בשכמל"ן: אך שעת קבלת עול מלכות שמים היא שעת חדוה ואין להזכיר בה בפרהסיא שאינם ראויים, מפני המקטרגים שלא יטילו פגם ח"ו במצוה הגדולה העיקרית קבלת עומ"ש, אך ביוה"כ, דליכא רשות לאסטונוי והשטן בחושבנא שס"ד ימים, אין לחוש ממקטרגים ואנו יכולים לאמרו בקול רם.

(עולת ראייה ח"ב עמ' שמה)

* *
*

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בלחש, כי כנס"י אינה עוסקת ברעש להודיע שם כבוד מלכותו בעולם, כי אם תבא ברעש היתה צריכה להעריך קרבות רק בשביל ביטול ע"ז והודעת כבו מלכותו בעולם, כי אז* יש לחוש שיתערב בזה ג"כ יצרא דאהבת עצמו יותר מדאי, להרחיב גבול ממלכה ע"י חורבנם של אחרים, וכבוד שמים יהי רק לכסות עינים.

וע"כ הצריך השי"ת כפרה למיעוט הירח, כי עי"ז מזדמן שתחת הכונה הטובה של עבודת ד' יסתירו עצה של עבודת עצמם, ולא תצא מזה הכונה של דעת ד' בעולם, שהיא אהבת חסד וצדקה.

ע"כ רק בלחש נזכיר כבוד שם מלכותו, להגדיל כבודו ית' בתוך בני ישראל, ועי"ז ממילא אור גדול יאיר בעולם, כי יראו כל העמים כי שם ד' נקרא עלינו, וישובו לעבוד את ד' שכם אחד, בדרכי ד' הטובים.

אמנם ביום הכפורים שאנו ופרשים מכל דברים חומריים, אין חשש לאמירה בקול רם, כי אם היינו בטוחים שרעיוננו יהי' תמיד רק לצד המעלה, למען כבודו יתעלה באמת, אז לא יהי' שום חשש לעסוק בכל עז לטובת כלל האנושיות להאירם באור ד', כי למלאכי השרת שרצונם רק כבוד ד', יאתה להכריז בקול תמיד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

(גנוי ראייה, ה)

היו אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד (ואנן מאי
 יבעמא אמרין ליה כדריש ר' שמעון בן *לקיש דאמר רשב"ל יוקרא יעקב
 א' אל בניו ויאמר האספו ואנידה לכם ביקש יעקב לגלות לבניו קין הימין
 ונסתלקה ממנו שכינה אמר שמא חס ושלום יש במטתי פסול כאברהם שיצא
 ממנו ישמעאל ואבי יצחק שיצא ממנו עשו אמרו לו בניו שמע ישראל ה'
 אלהינו ה' אחד אמרו כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד
 באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
 אמרי רבנן היכי נעביד נאמרוהו לא אמרו משה רבינו לא נאמרוהו אמרו
 יעקב התקינו שיהו אומרים אותו בהשאי אמר רבי יצחק אמרי דבי רבי אמי
 משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה אם תאמר יש לה גנאי לא תאמר יש
 לה צער התחילו עבדיה להביא * בהשאי אמר רבי אבהו התקינו שיהו
 אומרים אותו בקול רם מפני הרעומת המינין ובנהרדעא דליבא מינין עד
 השתא אמרי לה בהשאי: *תנו רבנן שישה דברים עשו אנשי ייחוד שישה
 רצונו הרעו ויילידי ילי רצונו חבבים ואלו ברצונו חבבים ויחידותיהם
 תו אורות הקודש

שהוא כבר גדור בהגדרה עולמית, הרי הוא אוסר אותה בכבלים.
 קוצץ את כנפי רוחה, משיבה עד דכא, על כן עיניה ולבה אל הרום.
 אל היחוד העליון, יחוד האור האלהי במקורו בעצמיותו
 עצמותו.

בסור הזיו העליון מאת הנשמה, הרי היא עומדת חפזית ראש,
 מתנחמת בעניה בהשערותיה, במשפטי הגיונותיה, שואבת מים
 שאובים מאוצרות החושים, בונה בניני רוח וגשם, שכל ודמיון,
 מהמושכלות הקצובות, חוזה את צללי הטוהר של האור התולדתי
 במעשה ד' אשר בעולמים, משערת היא את אור המדות והכחות
 האלהיים, מחיי העולמים, בניהם ומכונניהם, מקשרת היא את כל
 העולמים הרבים אל מקור שפעת שרשם, מתנעמת היא בטעם קצוב
 זה, בהיותה במורד. ריח ציקי קדירה, מאכל שפחות, יש כאן,
 אבל בירידתה הרי הוא לה הכרת, מביאים העבדים בהשאי,
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, יחודא תתאה.

כשזורה על גבי היחוד התחתון רק הזיו מן היחוד העליון, הרי
 הוא מתכפל ומתעלה, עם כל זה הרי הוא בנפילתו, נון כפופה,
 של כללות האותיות אשר בשני היחודים, עם כללותם, ובהיות היחוד
 העליון, הפועל והמבריק, והיחוד התחתון, בעל קצבת העולמים, בטל
 אליו, ונרטב בלשדו, מתעלה בעילוייו ומתאחד באחדותו, הרי היא
 גזקפת, נון פשוטה, כללא דדכר ונוקבא, תפארת
 ישראל וכנסת ישראל.